jäid ise nuttes nutja Leena juure, ja kui pime käte tuli, siis wiis kohtu abimees wacse tütarlapse ära, otsegu lammas wiida tappa!

Päärwa taka kulas kohtumees asja järele, aga kel polnud süüd, kuida see pidi süüd tunnistama? Kaa õpetaja tuli teda manitsema, ja Leena nuttis kül wäega, aga kinnitas ikka, et ta oli ilma süüta sest, mis tema peale arwati.

Et kohtumees ei saanud asja selgemaks, siis saadeti Leena linna kohtu alla, ja seal hoiti teda ühes kitsas kambrikeses raudtrellide taga. Kül ta waene nuttis palju ja kastis oma silma weega oma Piibli lehed ja igatses enesele surma.

Juhanil oli kaa waene lugu käes. Tema armastas Leenat enam kui ühtki asja ja wara ilma peal, ja waata, nüüd oli tema ta käest ärakadunud. Tema nuttis kaa kibedaste ja ei wõinud seda õigeks uskuda, — ommeti olid need kirstust leitud asjad wastu tunnistamas, — ja warast ta ial enam ei tohtinud armastada!

Triinu armastas Leenat otsegu ema oma last, ja Leena oli tema meelest wäega armas, sõnawõtlik ja usin, osaw ja kaa waga. Tema

tegi ju ika, mis Triinu meele pärast oli, ta luges Piiblist ja muust raamatust ja tema lauldes sulas kuulja süda. Nüüd temagi nuttis seda kadunud röömu!

Peetri onu kaa, kui Juhan läks teda ja tema linnu puid koju toma, kohkus ära seda lugu Juhani suust kuuldes, et ta piip kukkus suust ja käest põrandale. Koju saanud läks ta kohe kohtumehe juure, läks ka linna kohtu wanemate käest kuulama, aga see ei aidanud midagi, sest et need asjad olid ju Leena kirstust leitud.

Kõiges alewis räägiti kaua aiwa sest asjast, ja kõigil oli meel hale Leena pärast; kahel aga ei olnud meel hale, Kaiel ja tema emal. Oh mis libe oli nüüd Kai Juhani wastu, ja ika mõtles tema: „Nüüd ju saan mina temale, aga ei mite Leena!" Ommeti oli se üks tühine mõte!

Kohus mõistis wiimaks, et Leena pidi aasta ümber saama wangis peetud. Seal ta siis istus kurb trellide taga ja igatses: „Tuleks surm mind siit ärakorjama!"

Aasta pärast kuulutati temale, et temale

Eesti-ma rahwa Kalender 1859, lk 52